

Lysias

Contra Simonem 5-14

Ἡμεῖς γὰρ ἐπεθυμήσαμεν, ᾧ βουλή, Θεοδότου, Πλαταιικοῦ μεираκίου, καὶ ἐγὼ μὲν εὖ ποιῶν αὐτὸν ἠξίουμαι εἶναι μοι φίλον, οὗτος δὲ ὑβρίζων καὶ παρανομῶν ὄρετο ἀναγκάσειν αὐτὸν ποιεῖν ὅ τι βούλοιο. ὅσα μὲν οὖν ἐκεῖνος κακὰ ὑπ' αὐτοῦ πέπονθε, πολὺ ἂν ἔργον εἶη λέγειν· ὅσα δὲ εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἐξημάρτηκεν, ἡγοῦμαι ταῦθ' ὑμῖν προσήκειν ἀκοῦσαι. πυθόμενος γὰρ ὅτι τὸ μεираκίον ἦν παρ' ἐμοί, ἐλθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν ἐμὴν νύκτωρ μεθύων, ἐκκόψας τὰς θύρας εἰσῆλθεν εἰς τὴν γυναικωνίτιν, ἔνδον οὐσῶν τῆς τε ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς καὶ τῶν ἀδελφιδῶν, αἱ οὕτω κοσμίως βεβιώκασιν ὥστε καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων ὀρώμεναι αἰσχύνεσθαι. οὗτος τοίνυν εἰς τοῦτο ἦλθεν ὑβρεως ὥστ' οὐ πρότερον ἠθέλησεν ἀπελθεῖν, πρὶν αὐτὸν ἡγούμενοι δεινὰ ποιεῖν οἱ παραγενόμενοι καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐλθόντες, ἐπὶ παῖδας κόρας καὶ ὄρφανὰς εἰσιόντα, ἐξήλασαν βίᾳ.

καὶ τοσούτου ἐδέησεν αὐτῷ μεταμελήσει τῶν ὑβρισμένων, ὥστε ἐξευρῶν οὐδὲν ἐδειπνοῦμεν ἀτοπώτατον πρᾶγμα καὶ ἀπιστότατον ἐποίησεν, εἰ μὴ τις εἰδείη τὴν τούτου μανίαν. ἐκκαλέσας γὰρ με ἔνδοθεν, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξῆλθον, εὐθύς με τύπτειν ἐπεχείρησεν· ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν ἡμυνάμην, ἐκστὰς ἔβαλλέ με λίθοις. καὶ ἐμοῦ μὲν ἀμαρτάνει, Ἄριστοκρίτου δέ, ὅς παρ' ἐμὲ ἦλθε μετ' αὐτοῦ, βαλὼν λίθῳ συντρίβει τὸ μέτωπον. ἐγὼ τοίνυν, ᾧ βουλή, ἡγούμενος μὲν δεινὰ πάσχειν, αἰσχυνόμενος δέ, ὅπερ ἤδη καὶ πρότερον εἶπον, τῇ συμφορᾷ, ἡνειχόμενος, καὶ μᾶλλον ἡρούμην μὴ λαβεῖν τούτων τῶν ἀμαρτημάτων δίκην ἢ δόξαι τοῖς πολίταις ἀνόητος εἶναι, εἰδὼς ὅτι τῇ μὲν τούτου πονηρία πρέποντα ἔσται τὰ πεπραγμένα, ἐμοῦ δὲ πολλοὶ καταγελάσσονται τοιαῦτα πάσχοντος τῶν φθονεῖν εἰθισμένων, ἐάν τις ἐν τῇ πόλει προθυμῆται χρηστὸς εἶναι.

οὕτω δὲ σφόδρα ἡπορούμην ὅ τι χρῆσαίμην, ᾧ βουλή, τῇ τούτου παρανομίᾳ, ὥστε ἔδοξέ μοι κράτιστον εἶναι ἀποδημῆσαι [ἐκ τῆς πόλεως]. λαβὼν δὴ τὸ μεираκίον (ἅπαντα γὰρ δεῖ τάληθῆ λέγειν) φρόνην ἐκ τῆς πόλεως.

ἐπειδὴ δὲ ὦμην ἰκανὸν εἶναι τὸν χρόνον Σίμωνι ἐπιλαθέσθαι μὲν τοῦ νεανίσκου, μεταμελήσει δὲ τῶν πρότερον ἡμαρτημένων, ἀφικνοῦμαι πάλιν. καὶ γὰρ μὲν φρόνην εἰς Πειραιᾶ, οὗτος δ' αἰσθόμενος εὐθέως ἤκοντα τὸν Θεόδοτον καὶ διατρίβοντα παρὰ Λυσιμάχῳ, ὅς ὄκει πλησίον

τῆς οἰκίας ἧς οὗτος ἐμεμίσθωτο, παρεκάλεσέ τινας τῶν τούτου ἐπιτηδείων. καὶ οὗτοι μὲν ἠρίστων καὶ ἔπινων, φύλακας δὲ κατέστησαν ἐπὶ τοῦ τέγους, ἵνα, ὅποτε ἐξέλθοι τὸ μειράκιον, εἰσαρπάσειαν αὐτόν. ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ ἀφικνοῦμαι ἐγὼ ἐκ Πειραιῶς, καὶ τρέπομαι παριῶν ὡς τὸν Λυσίμαχον· ὀλίγον δὲ χρόνον διατρίψαντες ἐξερχόμεθα. οὗτοι δ' ἤδη μεθύοντες ἐκπηδῶσιν ἐφ' ἡμᾶς.

καὶ οἱ μὲν τινες αὐτῷ τῶν παραγενομένων οὐκ ἠθέλησαν συνεξαμαρτεῖν, Σίμων δὲ οὕτως καὶ Θεόφιλος καὶ Πρώταρχος καὶ Αὐτοκλῆς εἶλκον τὸ μειράκιον. ὁ δὲ ῥίψας τὸ ἱμάτιον ὄχετο φεύγων. ἐγὼ δὲ ἠγούμενος ἐκείνον μὲν ἐκφεύξεσθαι, τούτους δ', ἐπειδὴ τάχιστα ἐντύχοιεν ἀνθρώποις, αἰσχυνομένους ἀποτρέψεσθαι—ταῦτα διανοηθεὶς ἑτέραν ὁδὸν ὄχουσαν ἀπιῶν· οὕτω σφόδρ' αὐτοὺς ἐφυλαττόμην, καὶ πάντα τὰ ὑπὸ τούτων γιγνόμενα μεγάλην ἐμαυτῷ συμφορὰν ἐνόμιζον. καὶ ἀνταῦθα μὲν, ἵνα φησὶ Σίμων τὴν μάχην γενέσθαι, οὔτε τούτων οὔτε ἡμῶν οὐδεὶς οὔτε κατεάγη τὴν κεφαλὴν οὔτε ἄλλο κακὸν οὐδὲν ἔλαβεν, ὧν ἐγὼ τοὺς παραγενομένους ὑμῖν παρέξομαι μάρτυρας.

MARTYRES